

Оттогава баба Магда не видѣ и последния си синъ. Като се върна въ кѣщи, заключи се въ килеря и до късно плака. Два дена не взе троха хлѣбъ. Буца бѣ заседнала въ гърлото ѝ!

Когато пристигна първото писмо отъ Маринъ и го прочетоха на майка му, баба Магда разбра, че нейниятъ синъ е на добра работа, съ добра плата. „Ти, мамо, не тѣжи за менъ, добре съмъ“ — пишеше той. Надойдоха още писма отъ Марина, и баба Магда заживѣ съ тия писма. Ще приклепне до одъра, ще ги нареди, ще ги разгрѣща, ще ги цѣлува, сама ще си говори, ще плаче. . . Но навѣнъ отъ кѣщи никой никога не бѣ я чулъ да се оплаква.

Когато задуха студениятъ есененъ вѣтъръ и селянитѣ прибраха отъ полето всичко, баба Магда зачака да се върне нейниятъ синъ. Но, вмѣсто него, дойде писмо: „Мамо, излѣзе добра работа за презъ зимата, та ще остана въ една кръчма да помагамъ. Ти не жали за менъ, гледай си здравето“. Като чу думитѣ на писмото, тя пребледнѣ и щѣше да се свлѣче отъ столчето. Но се съвзе и лисна шепа вода на челото си. После изпрати човѣка, върна се и пакъ се заключи. Цѣла нощ не мигна. Плака. И като че ли изплака сълзитѣ си. Очитѣ ѝ бѣха сухи на сутринята и хлѣтна! Тя ги пипаше учудено съ прѣсти, плачеше и не разбираше, защо не капятъ сълзи.

Така мина зимата. Мина и лѣтото. Мина и другата зима и другото лѣто. Но когато дойде третата зима и пакъ получи писмо отъ Маринъ, че нѣма да дойде, баба Магда се разкѣса отъ плачъ. И когато следъ една тежка нощ дойде утрото, и презъ прозорчето се проврѣха слънчевитѣ лѣчи, та заиграха върху одъра — баба Магда не видѣ новия день. За нея нощта не бѣ изчезнала. Предъ очитѣ ѝ бѣше тъмно. . .

На вратата заблѣска съ юмручета русоглавото момченце, завика. Баба Магда го чу като на сънъ и се